

Békeharang.

A PÜSPÖKI METHODISTA EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

IX. évfolyam.

Budapest, 1918 július hó 1.

13. szám.

Nem beszéd, hanem erő.

Pál apostol írja az első korintusi levélnek 4. részében, a 20. versben, hogy Istennek országa nem beszédben, hanem erőben áll. Ez egy igen fontos igazság, amelyet különösen ma kell hirdetnünk. Ugyanis a vallás igen kis értékűvé lett a világ előtt. Nem azért, mintha valóban elértéktelenedett volna, hanem mert képviselői, hívei nem voltak képesek értékét magasan tartani. Ennek pedig legnagyobb részét az az oka, hogy az emberek a vallást beszédnek, sőt üres beszédnek, üres formának tüntették fel. Keresni kell azokat, akik még a tapasztalaton alapuló hitről tudnak és ha néha erről beszélünk, csak kételkedéssel fogadják kijelentéseinket.

Általános az a felfogás, hogy a vallás nem boldogíthatja az embereket. Miért? Mert a vallás nem alapszik tapasztalati tényeken, hanem beszédben, formásokban áll! A vallás nem istenországa ma többé. A vallás csak egy átöröklött elavult hagyomány. Oka ennek az, hogy a gyermekek is csak mint tanulmányi anyagot ismerik meg a vallást és mire felnőnek mindig csak úgy emlékeznek a vallásra, mint valami hiábavaló, nehéz tananyagra. Most pedig örülnek, hogy felszabadulván a kényszer alól, nem kell többé foglalkozniuk a vallással. Vannak a kik büszkék rá, hogy husz esztendeje nem voltak templomban. Minek is mennének templomba, ha csak üres beszéd a vallás.

Pál apostol azt mondja, hogy nem beszéd az istenországa. Jézus pedig azt mondta az istenországa bennetek van. Világos, hogy Pál is erre gondolt, mert azt mondja, hogy az istenországa erő. Beszéd és erő között nagy különbség van. Beszélni lehet minden tartalom nélkül és ha sor kerül rá, hogy beszédünket valóra váltsuk, akkor erő nélkül képtelenek leszünk rá. Bizonyára voltak az első keresztyének között is olyanok, akik azt hitték, hogy elégséges egy szép imádságot elmondani, vagy ünnepnapon egy szép beszédet meghallgatni vagy elmondani és a köznapi életben éltek továbbra is pogány módra. Az apostol pedig saját életében tapasztalta és bizonyította, hogy az istenországa átalakító erőként hat életünkben. Egy-

rész belőlünk boldogtalan és nyugtalan emberekből meglegedett és boldog emberek formál, másrészt a bűn és a világgal szemben is minket ellenállásra és diadalra segít. Enélkül értéktelen magá a vallási forma, ha még oly szép és kedves vagy régi volna is.

Ma is erre van szükség. Azt kérдем a k. olvasótól miben áll vallásod? Isten országa, boldogság, nyugalom, győzelem az rád nézve, vagy csak üres beszéd, üres forma, amelyet csak többnyire kelleetlenül hallgatsz meg és teljesítesz? Bár Isten megfoghatatlan és kifürkészhetetlen, mégis mi emberek mint a Zsoltáriró mondja izlelhetjük, hogy jó az Úr. És ez a fontos. Ezt kell hangsúlyoznunk nekünk. Isten igenis nagy, de *tapasztaljuk* jóságát. Igen tapasztaljuk. Igen meggyőződhetünk róla. Oly annyira, hogy erről beszélhetünk is. És ez a vallás. Ez az amit vallunk, amit mondunk! Nem beszéd, nem forma, hanem erő, tapasztalt, izlelt erő. Istenországa szivemben van, ez erősít engem ma is. És tudom, hogy e világban a bűn és rossz arra való, hogy legyőzzem és a jó, hogy cselekedjem. Ez a biztos tudat erő, istenországa. J. J.

Az élet fája. Jel, 2, 7

A paradicsom vagy Éden kertje úgy volt berendezve, mint egy tanterem. A gyermeknek teremtett embernek Isten megismerésével kellett boldogságát megsokszoroznia. Mint a tanteremben a földgömb vagy a fali képek, térképek, olyanok voltak Éden kertjében az élet fája s a jó és rossz ismeretének fája. Olyanok voltak ezek, mint a zsidóknak a templom és áldozatok, vagy mint a keresztyéneknek a keresztesítés és úrvacsora. Nem maguk a valóságok csak árnyékai annak, az ember oktatására. Az élet fája arra tanította az embert, hogy *a halhatatlan élet* nincs benne magában, máshonnan kell azt magába szivnia t. i. *az élet fájáról*, valósággal *az istenből*. Ha az ember az élet fájától vagyis az istentől el van zárva, a halál karmaiba hull. A bűnbeesett embert a Kerubok lángpallosa zárta el az élet fájától; ezek a Kerubok veszik körül az isten trónját is. Tisztátalan, fertőzött nem közeledhetik az

istenhez, az élet forrásához. Mily döreség azt mondani, hogy nem vagyunk bűnösök, vajjon ezzel elfordítjuk-e a lángpallost a paradicsomba vivő útból? Mit nyernek azok, akik önhittent hangoztatják: nem öltem, nem raboltam, tisztességes ember vagyok, hogy juthatnék kárhozatra hát? akik behunyják szemüket s nem akarják látni a lángoló angyalt, ki elzárja őket az élettől; nem akarják látni a halált, ki jó, hogy lekaszálja őket!! Botorság behúyni a szemét s nem látni még: bűnösök vagyunk! Nem halljátok, mit kiált a koporsó, a temető filetekbe?!

Hát eljárt szottuk örökre az életet? A paradicsomajtaja nem nyílik meg többé számunkra?

„A győzelmesnek enni adok az élet fájáról, mely Isten paradicsomában van!” szolt Jézus (Kijelentés 2: 7). Ki ez a győzelmes? Aki a bárány Jézus vére által tisztára mosva az igazságosság keskeny útjára lép; megalázza magát, hogy fölmagasztalassék; Istenben hisz s hit által a harcot a sátán törvétesei ellenére végig kiküzdí megátortithatatlanul!

Megmutatta nekem az élet folyamát, ragyogót, mint a kristály, mely Istennek és a báránynak trónjától jó ki s a felső két partján az élet fáját.“ (Kijel. 22: 1, 2.) Cs. L.

Megtörtént mese. *Megváltás*

Berlinben történt az alábbi eset, mely a világ szemében mesének tűnik fel, de tényleg valóság.

Az egyik kórházban mint gyakornok ápolónő volt alkalmazva egy szegény árva leány, — nevezzük Máriának, aki az Úrtól világosságot nyervén feltette magában, hogy életét az Úr dicsőségére embertársai szolgálatában mint betegápolónővér fogja eltölteni. Szívesen teljesítette kötelességét fáradhatatlanul, hisz tudta, hogy az Úrnak kedves dolgot cselekszik önfeláldozásával. — Főnöknője nem volt a világszemében kifogásolható, de mint e világ gyermeke határozott ellenszenvet érzett Isten gyermekei iránt, ami nem is csodálatos, mert a tapasztalat mutatja, hogy nemcsak idegeneknél, de családban is, ha egyik családtag hívővé lesz a többi nem hívő családtagok szeretete gyűlöletté és engesztelhetetlen hidegséggé fajul mindaddig míg ők is világosságot nem nyernek. — A mi Máriának is bizony nem csekély fáradságába került nap mint nap a kapott de meg nem érdemelt szidásokat és ocsárolásokat szóltalanul eltűrni. Ehhez járult, hogy elfoglaltsága miatt gyülekezetbe sem járhatott, de erőt adott neki az a tudat, hogy az ő szeretett Megváltója mennyivel felette állott és mégis mennyivel

többet kellett eltűrnie, hogy e válágot megváltsa. — Mégis remegő félelem fogta el bensőjét, ha főnöknőjét közeledni látta.

Történt egy alkalommal, hogy a főnöknő belső szemrehányó hangot érzett bánásmódja felett. Hogy bánásmódját némileg jóvá tegye egy pénteki napon kijelentette Máriának, hogy vasárnap templomba engedi. — Nagy öröm töltötte el a mi anyagilag szegény, de az örökös javakban gazdag Máriánkat, de örömét korlátozta az a felfedezés, hogy czipője oly rossz állapotban van, hogy abban az Úr házába nem mehet. Szomorúsága, melyet a felfedezés okozott, csak rövid ideig tartott. — Hisz neki egy gazdag édes apja van, akié minden, aki uralkodik a nagy mindenség felett, aki őt a bűnöst gyermekévé fogadta ez az Apa majd segít az ő baján. Letérdelve buzgón imádkozott: „Atyám! feborulva adok hálat tened, hogy holnapután együtt dicsőíthetem szent nevedet szeretett testvéreimmel, de te tudod azt is, még nagy szükségem van egy pár czipőre, mert a meglévőben nem mehetek a gyülekezetbe. Tied a mindenség, te uralkodsz mindenek felett könyörgöm hozzád halld meg kérésemet és ne engedd, hogy gyermeked szégyenkezve rongyosan jelenjen meg a te dicsőítésedre. Kérlek hallgass meg az Úr Jézus Krisztus érdemeiért Ámen. Nyugodtan hajtotta álomra fejét Máriánk, és mit gondoltok, mi történt? Másnap reggel Máriának rettegett főnöknője bejött szobájába czipővelk ezében e szavakkal: „Csináltattam magámnak egy pár czipőt, de mivel nekem kicsi, próbáld fel és ha neked jó, odaajándékozom.

A czipő természetesen jó volt Máriának, de ezzel még nincs vége történetünknek. Mária szükségét érezte annak, hogy közölje főnöknőjével miként jutott ő tulajdonképen a czipőkhöz. De ha megmondja főnöknője, amilyen még visszaveszi tőle azt mondván: „Na most adjon a te mennyei atyád másikat.“ Egész nap küzdelemben volt az Úr lelkével, aki kényszerítette őt bizonyágtételre, végre estére kelve győzött benne az Úr lelke. Nem bánta már, ha a czipőt víz-sza is veszik, de neki ezt még kell mondani. Szürkület volt, mikor belépett főnöknője szobájába, kit székében gondolataiba merülve talált. „Főnöknő“ szolt „nem bírom tovább nekem meg kell mondanom, hogy én azt a pár czipőt, amit főnöknő nekem adott, mennyei Atyámtól kértém imámban és Ő azt meg is adta nekem.“ Szavaira kínos csund következett, melyet miután főnöknője még nem tört, Máriánk kisempolygott a szobából és mint ki jól végezte dolgát aludni tért. —

Ejfel felé felébredvén halk zokogás ütötte meg fülét. A hang főnöknője szobájába vezette őt, kit térdelve könnyeiben talált. „Mi baj főnöknő“ kérdezte remegve azt hívén hogy esti kijelentéseivel megbántotta őt. „Mária te boldog vagy“ felelte főnöknője, „mert néked ilyen hatalmas Atyád van de én elhagyatott vagyok és árva, én azt akarom, hogy ő az én atyám is legyen de elfogad e? mert én nagyon bűnös vagyok és érdemtelen az ő szeretetére.

Mit mondjam tovább. Két szív hő imája együttesen szállt fel a mi mennyei Atyánk trónusához, az angyalok kara örömeiket zeuggett, mert egy eltévedt bűnös lélek megtért. A.

Szerkesztői rovat.

Kiskéren meghalt egyik legidősebb testvérnők Schweppler atyánkfia felesége. Az ő házukban tartottuk Kiskéren kezdettől fogva összejöveteleinket és mikor sor került rá, hogy házat vegyünk a gyülekezet számára, Schweppler testvéreink felajánlották házukat megvételre. Büszkék voltak az öreg testvérek, hogy az ő házuktól imaház lett. Schweppler testvérnők már évek óta betegeskedett és így a halál ránézve különösen megváltás volt. Emléke mindig kedves és áldásos lesz a kiskéri testvérek körében.

Melle missziói felügyelő június havát a Svájcban tölti el. Sok megbeszélni valója van a kedves püspökünkkel és különösen előkészíteni kívánja Melle testvér az évi konferenciánkat, amelyet az ősszel megtartani szándékozunk. A svájci időzését fel fogja felügyelőnk használni arra is, hogy a szenttamási árvaházunk javára szeretetadományokat gyűjtsön a svájci testvéreink körében. — Juliusban Melle testvér családjával a Bácskába megy, ahol a gyülekezeteket is megfogja örvendeztetni látogatásával.

Funk budapesti prédikátor tudvalevőleg még husvétkor bevonult újra és jelenleg a francia harctéren van.

Kreutzer prédikátor üdülő szabadsága június közepén lejár és így a bácskai gyülekezetek szomorúságára ismét bevonul pótkeretéhez Grácba.

Emlékezzünk meg imáinkban katonatestvéreinkről! J. J.

Csodálatos isteni utak. *Biblia*

Isteni vezéreltetéseket minden keresztény ember tapasztal. A külső szem leginkább észre veszi az ily csodálatos utakat úgy a külmisszióban, mint a belmisszióban. Igen sok örvendetes esetet tudunk úgy a

régi, mint az újabb időkől. Egy ilyen szép út a következő is, amelyet Calvino valdenzi lelkész közléseiből tudtunk meg.

Az ötvenes években élt Rómában egy híres festőművész, aki melleleg még buzgó katolikus is volt. Egy napon megbízatást nyert egy bibliai kép festésére. Hogy feladatát jobban oldhassa meg, a szentírást akarta előbb tanulmányozni. A képen egy újszövetségi jelenetet kellett megörökítenie. Hiába tudakozódott egész Rómában, valamennyi könyvkereskedést végig járva, nem talált újtestamentumot. A Szentírás abban az időben el volt tiltva a „szent városban“. Ekkor a festőművész gyóntató atyjához fordult, aki meg is ígérte neki, hogy kérését teljesíteni fogja. A pap nem fáradozott hiába. Talált egy újszövetséget és elvitte a művésznőnek, akit óvatosságra intett. De ime három nappal később a vallás bírák kémei behatoltak műtermébe, megvádolták eretnokséggel, a Szentírást elkobozták tőle és börtönbe kísérték. Néhány nap múlva kihallgatták, amikor tiltakozott az ellene emelt vád ellen és ama bánásmód ellen, amelyben részesítették. De gúnyosan mutattak a könyvre, amelyet nála találtak és kijelentették, hogy az a biblia a legjobb tanu ellene. Ekkor hivatkozott gyóntató atyjára. Ez kijelentette, hogy a művész egyik legjobb lelki gyermeke és buzgó katolika. Együttal megerősítette a művész kijelentéseit a könyv eredetére nézve is. Erre elvezették és bár ártatlansága a legvilágosabban be volt bizonyítva, mégis még teljes három hónapot kellett szigorú fogságban eltöltenie. Miután szabadságát visszanyerte, elhagyta Rómát és Florenzbe ment, ahol lelkiismereti szabadság uralkodott. Itt elkezdte most a bibliát olvasgatni. Mert, mondá, ha e könyv birtokáért oly súlyosan büntetnek, akkor ez bizonyára egy igen különös és fontos könyv. Meg akarom ismerni. De mialatt így olvasta az Írást, világosságot nyert. Isten Lelke megkezdte munkáját az ő szívében. Nyilvánosan áttért és protestáns lett. És most fia ama társaság élén áll Olaszországban, amely a Szentírás terjesztésével foglalkozik.

Jelentés a bécsi alliansz konferenciáról.

Május hó 28.-ától 30.-ig tartottuk Bécsben a 15. dik alliansz konferenciát.

28.-án este 1/8 kor megnyitó isteni tisztelet volt, amelyet a bécsi városi evangélikus templomban tartottunk.

A különböző egyházak vezetői üdvözölték az ünneplő gyülekezetet. Elsőnek Dr. Witz-Oberlin egyházi főtanácsos szöli-

totta meg az összegyülteket. Bevezetésében rámutatott az agg tudós a különböző keresztény egyházak érdemeire. Minden egyháznak meg volt és meg van a feladata. Egy más ellen dolgozni annyit jelent, mind a sántán országát építeni.

Feladatunk abban áll, hogy egymást építsük. Ne vessük meg az egyes felekezettek sajtósági ténykedését, hisz mi csak pótoljuk egymást. Azért hálával tartozunk Istennek, hogy oly jól gondoskodot egyházáról.

Dr. Witz-Oberlin után *Marek* a szabad ref. egyház prédikátora szólott hozzánk. Különösen azokra emlékeztetett akiket a háború tartott távol közösségünkől.

Ő utána *Dr. Melle* a met. egyház felügyelője, arra szólította fel a résztvevőket, hogy nyissák szét szájukat e napokban, mert Isten betölteni kívánja azt. Azután *Monsky* lelkész az evangélikus társaság vezértitkára Máté 11. 25. alapján üdvözölte a jelenlévőket.

Végre még *Wigand* baptista prédikátor szólott hozzánk. Mi e napokban ugymond: több világhosságot kívánunk.

Szerdán és csütörtökön a különböző lelkészek szolgáltak az ige hirdetésével. Fő téma az efezusbeliekhez írt levélnek 2 sodik része volt.

Az istentiszteleteket felváltva, az evang. városi templomban, a baptista, evang. társaság és methodista kápolnában és a keresztény ifjusági társulat termében tartottuk.

E testvéri közösség igen jó hatással volt mindnyájunkra. A résztvevők bizonyára szívesen fognak ezen szép napokra vissza emlékezni. Jegyezte: Sebele György.

Isten meghallgatja könyörgésünket. *Ima*

Az evangélium egyik fő áldása az, hogy az élet minden viszonyai közepette alkalmazható. Egy aszony következő érdekes esetet közli velünk, amely megmutatja, mint hallgatjameg Isten imádságainkat földi ügyesbajos munkánkban is:

„Fiamnak kútúró gépezete van, amelynek segítségével az ártézi kutakat szokás fúrni. Egy napon távolléte alatt történt, hogy egyik munkása vigyázatlanságból a fúrót lecsavartatta, úgy hogy az 40 méter mélységbe a kút fenekére zuhant. A fúró 5 méter hosszú és tömör acélból való lévén öt mázsás volt. Azonnal futó homok gyült köréje, amely mintegy megfogta. Fiam két hétig dolgozott rajta, hogy kiemelje. A gépet teljes erejében hozta működésbe, úgy hogy a fogók az óriási nyomás alatt megörbültni kezdtek. A fúrót azonban mintegy

20 cm.-nyivel tudta felemelni, amikor a fogokból újra kicsúszott és vissza esett a homokba. Ekkor elhatározta, hogy egy szivattyúval a homokot fel fogja szivartni és aztán újra megpróbálja a munkát előlről. E munka közben azonban egy fiatal ember oly szerencsétlenül esett el, hogy hüvelykujját teljesen összevázta. Az izgatottságban azután még a szivattyú csövet is a kútba ejtették. Ezután újra egy egész napon át dolgoztak, de sem a csövet sem a fúrót helyéről megmozdítani képesek nem voltak. Fiam este teljesen kétségbe esve jöt haza és kijelentette hogy a kút fúrását abba fogja hagyni a fúrót és csövet valamint a 40 méter cement csövet is oda hagyja veszni. Én azt mondtam neki: „Fiam, a fúrónak ki kell jönni a kútból, én imádkoztam és Isten megfogja tartani szavát. Reggel menj el még egyszer és próbáld meg. Én meg közben tovább fogok könyörögni.“ Kezembe vettem a bibliát és vissza vonultam, bár kissé elfogultan. Olvastam néhány ígérletet. Az egyik megragadta szívemet: „Valamit kértek az Atyától az én nevében, azt megadja nektek.“ Megmondtam az Úrnak, hogy szilárdan állok az ígén és nem tekintek a legyőzhetetlen nehézségekre, hanem csak az Ő szavára óhajtok tekinteni.

A következő reggel meghagyta fiam az embereinek, hogy bocsássák le a fogókat és próbálják meg a csövet felhúzni. A szerző fogott és a cső minden zavar és nehézség nélkül kézzel vonva feljött. Ekkor parancsot adott, hogy a köteleket a legnagyobb fogókkal vonják fel és ekkor egy új kísérletet fognak tenni a fúró kiemelésére. Ekkor az emberek elkezdtek dolgozni. Rögton észre vették hogy igen nehezen megy, de azt hitték, hogy a sok víz, amely a kútban teljesen betöltötte annak oka. Mily nagy volt azonban a csodálkozás, mikor egyszerre csak az öt mázsás fúró a vízből előbukkant. Semmi zavar a gépezetben elő nem állott. Minden csendben — rendben ment végbe.

És az emberek még merik mondani, hogy Isten nem hallgat meg könyörgéseket napjainkban. Isten szeret imádságunkra feladni és örül rajta, ha valaki neki alkalmat nyújt erre, ha valaki az Ő szavára, az ő ígéreteire épít.

Békeharang

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

Megrendelések és pénzküldemények a következő címre intézendők:

Keresztény Könyvesház, Budapest
VI. Felsőerdősor 5.

A szerkesztésért felelős:

Jakob Gyula, Szenttamás, Bácsmegeye.

Kiadó: „Keresztény Könyvesház“ k. f. Szöv.